

[Knud Nielsen.]

blev blankt afvist. Socialdemokratiet sagde derefter klart og tydeligt, at partiet ikke kunne have lod og del i ansvaret for et lovforslag, der fuldstændig tilsidesatte hensynet til saglige synspunkter fra de områder, loven skulle gælde for. Derfor stemte mit parti imod lovforslaget.

Resultatet af lovens vedtagelse og måske ikke mindst den daværende undervisningsministers lidet smidige behandling af hele sagen var, at der opstod ganske betydelig uro på universiteterne, og studenterrådene besluttede at boykotte de af ministeren anordnede valg. Socialdemokratiet og SF forsøgte da igen i efteråret 1970 at redde situationen ved at fremsætte forslag til ændring af styrelsesloven gående ud på, at der ved forhandlinger med studenterrådene skulle aftales en ordning, der kunne sikre alle studentegrupperes deltagelse i valgene. Igen var reaktionen blank afvisning. Undervisningsministeren havde besluttet sig til at spille rollen som den stærke mand. Han havde ikke brug for hjælp og gode råd.

Resultatet heraf har været en ulmende og af og til stærkt opblussende uro på universiteterne. Jeg tør ikke hævde, at den fra den daværende regerings side åbenbart fuldt bevist splittelse af studentrepræsentationen er den eneste årsag til uroen, men der er næppe tvivl om, at den har været stærkt medvirkende. Denne uro må bringes til afslutning, sådan at universiteterne kan koncentrere sig om deres egentlige arbejdsopgaver.

Det foreliggende forslag fra undervisningsministeren må derfor hilses velkommen. Forslaget går ud på, at studenterrådene genindsættes i loven og selv udformer reglerne for, hvorledes deres repræsentanter i styrelsesorganerne skal udpeges. Det er tanken, at reglerne f. eks. ved en urafstemning skal bekræftes af de studerende, og ifølge lovforslaget nedsætter indenrigsministeren et sagkyndigt udvalg til at påse, at reglerne er i overensstemmelse med styrelsesloven.

Lovforslaget er i nøje overensstemmelse med det ændringsforslag, socialdemokratiet og SF stillede i foråret 1970. Forslaget bringer styrelsesforholdene på universiteterne på linje med de forhold, der råder på alle andre højere læreanstalter. Det sikrer, at

organisationsfriheden respekteres, en frihed for organisationen til selv at fastsætte reglerne for, hvordan dens repræsentanter i offentlige organer skal udpeges. Forslaget vil formentlig og forhåbentlig medvirke til at sikre større arbejdsro på universiteterne.

Der kan også være grund til at understrege, hvad forslaget ikke betyder. I en artikel i Berlingske Tidende i går erklærer formanden for de konservative studenter:

„Efter forslaget skal lovens regler om valg af studenterrepræsentanter til universiteternes styrende organer ændres, således at kun de stærkt venstreorienterede studenterråd får ret til at repræsentere de studerende.“

Det er mildt sagt en misforståelse.

Det er naturligvis helt op til de studerende selv, om deres studenterråd skal være venstreorienterede, højreorienterede, moderate eller måske noget helt andet. Det afhænger ganske af de i forskellige retninger orienterede studenterkredses engagement i studenterrådsarbejdet.

Jeg tror, at en af følgerne af dette lovforslags vedtagelse vil være en større interesse om og en større deltagelse i studenterrådernes virksomhed. Det er i høj grad ønskeligt, at så mange som muligt, hvad enten de er konservative, moderate, kommunister, maoister, har et hvilket som helst andet partipolitisk tilhørsforhold eller måske er partipolitisk uengagerede, interesserer sig for at deltage aktivt i studenterrådernes virksomhed. Et studenterråd er jo en interesseorganisation, og enhver nogenlunde skolet organisationsmand ved, at optimal indflydelse opnår man gennem enhedsrepræsentation og ikke igennem 3 eller 4 indbyrdes stridende organisationer. Det ligger i samfundets åbenbare interesse, at alle parter, og det vil på universitetsområdet sige studerende, lærere og det teknisk-administrative personale, er så stærkt engageret i tilrettelæggelsen og gennemførelsen af virksomheden på den enkelte arbejdsplads som overhovedet muligt. Det er baggrunden for mit partis konsekvente holdning til universiteternes styrelseslov i henseende til de studerendes repræsentation.

Når dette er sagt, finder jeg anledning til i lighed med, hvad den socialdemokratiske ordfører gjorde ved styrelseslovforslagets behandling i foråret 1970, og som undervis-